

Enric Garriga Trullols ei era persona ara qu'è vist defensar damb mès passion, damb mès insisténcia er espaci occitano-català. Aquesta ei segurament era característica sociau mès destacabla dera sua vida.

Quan coneguí a Enric Garriga Trullols siguec perquè auia descubèrt eth mèn occitanisme e la volia connectat ath mèn catalanisme. Era mia concepcion der occitanisme ère incomplèta sense eth vector catalan. Auia popat er emplec dera lengua occitana entre era mia familia e entre es mèns amics d'ua manèra intuitiva, sense voler-la, sense cercar-la sense cap de tipe de plantejament ideologic, d'ua manèra naturau. E auia respirat es aires identitaris de Catalonha en ua luta de finaus deth franquisme e començaments dera democràcia, qu'ère surtot ua hònt d'illosion. Ei a finaus des 70 qu'era barreja involuntària entre era mia lengua e era mia luta configuren un projècte personau, coerent e unificat. E en aquera reivindicación cerqui referents, modèls a seguir, projèctes en cors,... e ei aqui a on trobè a Enric Garriga que ja portaue mès de vint ans en aquest combat. Ath delà compartirem fòrça moments en aquesta reivindicacion der espaci occitano catalan.

Enric Garriga ère un patriòta catalan, sense cap dopte, reconeishut per molti observadors. E ena sua relacion damb Occitània, a viatges podie semblar qu'auie un sentiment un shinhau paternalista. Non ei atau. Eth mon der occitanisme ei fòrça controvertit, es enfrentaments entre sectors ei continu, es propòstes de fracturar era unitat dera lengua occitana son continues, era defensa e er atac der estandard dera lengua occitana ei ara orden deth dia e de contunh auem era menaça deth trincament en mil realitats que fragilizaràn era lengua... es lutes entre partidaris dera sauvagarda der occitan ei corrent, e Enric les viuec, les patic, les trabalhèc, e auec de navegar damb eres, les auec de superar, d'esquivar entà non èster emportat pera marea... Massa soent es contrarietats li arribèren a Enric, non pas des Estats e des poders centralistes, se non des madeishi occitanistes, o d'aqueri que se'n didien. E aquest non ei un cas excepcional; a estat era constant de personas qu'an deishat eth sòn nòm ena istòria identitària d'Occitània: Mistral, Castan, Roquetta, ... Ath sòn cant, ena relacion des òmes qu'an lutat per Occitània i cau plaçar a Garriga.

Sò segur, qu'era realización era mès emblematica, era mès apreciada e estimada per Enric siguec eth poder veir, abans de morir, era Lei der

occitan aprovada peth Parlament de Catalonha. Aquiu amassaue es dus sentiments: eth d'ua Catalonha respectuosa e generosa que reconeishie ara germana tot soent abandonada e eth d'ua Occitània mauctractada pera istòria que volie víuer e recuperar era relacion damb Catalonha.

Aguest non ei un prètzhet menor. En aguesti moments non i a arrés que damb era conviccion d'Enric defense aguest espaci entre es estats espanhòl e francés. Entre aguesti dus espacis estataus existís un territòri damb personalitat clarament diferenciada que non vò èster ne espanhòl ne francés e que reivindique continuament eth sòn dret a èster. Lingüisticament aguest espaci siguec definit per Loís Alibèrt damb eth nòm d'occitano-romanice e posteriorament defensat per òmes coma Pèire Bèc, Lafont... En massa moments dera istòria recenta es òmes dera lengua, es mès racionalistes desbremben aguest espaci e ac referissem tot as referéncias iberiques e as referéncias galleces. Molti des òmes der estudi dera lengua, molti d'aqueri qu'estudien es relacions entre es lengües mos an hèt a desapareisher, mos estan annullant. De mès en mès se cree ua tendéncia de plaçar eth catalan entre es lengües de matritz iberica e er occitan entre es lengües de referéncia galla. Encara trobam ad aqueri que son defensors dera lengua catalana coma ua lengua galloromana, però eth poder des institucions controlades pes estats ei cada viatge mès persuassiu e posse ena línia dera integracion estatau. Aguest corrent ei extremadament dolorós e perihós entara identificacion lingüistica d'occitans e catalans, entà establir es bases dera nòsta identitat. Entà ua Catalonha que defense eth sòn dret a víuer plenament era sua personalitat e eth sòn dret a èster aguest espaci occitanocatalan ei indispensable. E aquiu ei a on se trobaue Enric Garriga, ena defensa d'un espaci entre es dus estats damb ua lengua que non ei ne francesa ne espanhòla e que dempús de mil ans lute per existir. Aguest messatge dera existéncia d'aguest espaci occitan-catalan o catalan-occitan ei eth legat mès important de Enric Garriga, ei ena basa des nòstes reivindicacions de pòble. Assumim-lo, defensem-lo... peth ben d'Occitània e de Catalonha. Ara non i a arrés qu'age amplit aqueth espaci que Garriga ocupèc.

Sò convençut qu'aquiu a on sigue Enric, naut o baish, ara dreita o ara quèrra, ena accion o ena demora, en aqueth cèu particular,... seguís possant eth catalan e er occitan coma lengües bessoes, mèrca d'identitat d'un espaci centrau europèu que non vò desaparéisher.